

zoo weinig verstond. Enkele woorden deden mij gissen, dat er veel gesproken werd van het schip, en van de tooneelvertooning. Nadat ik onzen beminnelijken gastheer en het gansche gezelschap met geschenken had ver, blijd, welke meest in bijlen, mesfen, scharen en glazen korallen bestonden, welke laatste echter hier op verre na de waarde niet hadden, die men er op de *Zeemans-Eilanden* aan hecht, nam ik afscheid, en kwam des avonds nog bij tijds aan boord van mijn schip. De tijd verliep ons op *Oidia*, gelijk altijd de genoegelijk doorgebragte, zeer schielijk, en de dag van ons vertrek naderde tot innig leedwezen van onze vrienden. Den zondag te voren werd het nog aan onze manschap vergund zich aan land te vermaken. Er waren onder deze ook eenige muzikanten, welke voor ditmaal hunne instrumenten medenamen, om de eilanders tot afscheid nog op een luisterrijk gehoorfeest te onthalen. Het gejuich, dat hierdoor ontfond, was onbeschrijfelijk. De geheele bevolking van *Oidia*, en de naburige eilanden, was rondom onze tenten verzameld, en de muziek werkte, even als *Huon's* horen, op de menigte. Zij dansten en huppelden met de vreemdste sprongen, en sleepten in dezelve onze matrozen mede. Wie nog nooit in zijn leven had gelagchen, zoude bij gelegenheid van dat tooneel het weldadige dien schudding ondervonden hebben. Ik vermaakte mij met de hartelijke vriendschap, die er tuschen hen en mijne matrozen heerschte: en het was mij zeer aangenaam ook bij dit bezoek, den Radackers eene goede meening ten aanzien der blanke menschen te kunnen nalaten.

De vrouwen zagen de bedwelmig van blijdschap
flechts